

Deveti život – kroz san jedne mačke

Gradski psi su se probudili, kada su počeli da laju, svanulo je. Sedeo sam u stolici i čekao na sebe da ustanem. Ne znam koliko je vremena prošlo od kada sam seo, svi satovi su već davno bili pokvareni, raspršio sam se ceo po podu i zidovima. Nepoznata pesma sa radija postepeno se gubila u etru, dok od nje nije ostala samo tišina. Gong je prekinuo tišinu. „Danas je nedelja“, svečano je objavio glas sa radija. Sunce je stvorilo oblik senci, čekalo na pokret kao znak života. Skupio sam svoje telo ponovo u jedinstvenu masu i ustao. Uspravljao sam se, kičma je pucala pršljen po pršljen, kao i ostale kosti u telu dok su pronalazile svoje mesto. Odjeknuo je šupalj zvuk kostiju sobom, oči sa plafona probudile su se iz dubokog sna. Prvi korak bio je ka prozoru. Poslednji dan kog se sećam bio je u boji mačke. Mačka je zaspala i neće se buditi do proleća. Zvukovi i mirisi prostrujali su krvlju, oblici i oblička kretala su se uz vetar, neki su i dalje bili nepokretni. Graditelji preko puta bili su sve bliži bogu. Gradilo se još jedno molište. Tmurno platno bilo je namešteno iznad scene. Uloge su dobro uvežbane zbog lakoće i prirodnosti pokreta. Publika se neprestano smenjivala kao i glumci, nije se moglo primetiti ko je ko. Sećam se kada sam se prvi put pojavio u pozorištu. Otvorio sam oči, istovremeno se platno dizalo, svi su već stajali na nogama, ujednačeno i gromoglasno aplaudirali, bilo je i suza i nekontrolisane vike. Sedeo sam u stolici u bunilu par trenutaka, potom me je masa podigla na noge, te sam i ja počeo da aplaudiram, iako još uvek ničeg nije bilo na sceni. Aplaudirao sam u dugom iščekivanju sve jače, misleći ako dovoljno jako pružim svoju podršku, predstava će početi, ljudi u blizini gledali su me razrogačenih očiju, hrabрили me široko zašivenim osmesima, nije bilo teško uklopiti se. Pozorište se sve više širilo, osvrtao sam se oko sebe i primetio da pozorišnoj sali nema kraja, publika se gubila u daljini, aplauz nije jenjavao ni jednog trenutka, čak je postajao glasniji kako je duže trajao. Još uvek se niko nije pojavljivao na sceni, niti će se pojaviti, aplauz je zapravo bila molitva, kada sam to shvatio spustio sam ruke i učutao, ali mi nisu dozvolili da odem. Glas sa radija vratio me je trenutku : „Danas će biti kiše !”

Okrenuo sam se od prozora. Na ogledalu pronašao sam

lice. Šakama i prstima prelazio sam preko kože, opipavao ga, krivio i ispravljao, zatezao, kreveljio se liku koji sam ovog puta dobio, ne bih li ga što pre prihvatio kao svog. U uglu ogledala nalazila se poruka : „VIDI SE!” Mora da ju je napisao onaj koji je lice i ostavio ovde. Znao sam šta znači. Stajao sam pred ogledalom čudeći se obliku: „Kakvo čudno jedno telo neko izmisli, pogledaj ove ruke, to su moje ruke, pogledaj, ovo su moja stopala! “ Bilo je neke neobjašnjive slobode u konačnosti ovog oblika. Reka je poslala oblake koji su zaglušili sunce. Vetar oživljen duhom igre prenosio je pesmu reke koja je pokretala i ono nepokretno. Raširio sam ruke i primio pesmu u sebe. Uzbudila je moje telo koje se počelo uvijati i izvijati po talasima vetra. „Telo je živo.” Progovorila je senka.

Sobom širili su se mirisi koji su me vraćali na prapočetak, kada su oči dobile boju, kada sam prvi put pronašao nebo i sebe pod njim. Omamljen, ležao sam na podu, gde su me sa plafona sačekali pogledi budnih očiju praznih kao san kamena. Ekstaza dosežala je kulminaciju, treptaji bezbrojnih očiju uslovljavali su ritam srca, sve brže. Nešto nije u redu u plavoj sobi, stvari su se naglo izmenile. Sve je gore što je dole bilo. Boja iz očiju izlivala se po podu. Paranoja kupala je telo znojem, osećao sam svaku kap znoja kako se stvara i klizi po telu. „Dokle dok me stignu ? Osećam da su mi za vratom. Uhvatiće me kada svane!” Ideja o njima uvukla se zajedno sa vetrom. Beli mrav izašao je iz radija, gmizao je preko ruke do uha: „Inercija tela je neplodnost duha, inercija tela je neplodnost duha!” Ponavljao je hipnotičnim tonom. Izronio sam iz poda i istrčao kroz vrata. Trčao sam niz stepenice satima, tup zvuk koraka po stepeništu stvarao je neprekidni eho. Kada sam napokon izašao noć je preuzela prostor. Duge kolone ljudi kretale su se u svim pravcima vođene harmonijom haosa. Moje lice i zvuk koraka stopio se sa njihovim, postao jedno. Ovde me neće prepoznati. Sa svih strana blještava svetla mamila su mi zenice, upijao sam svetlost i sve više gubio svest. Katatonija je preuzela moja čula i gonila moje udove u predodređenom pravcu. Sa fasada najvećih molišta visili su prikazi neonskih boginja. Skamenjenim pogledima smejele su se zacementiranim drogiranom osmesima uzaludnosti svakog pokreta i pokušaja bekstva. Njihovi neonsko blistavi zubi, spremni da žvaću i

prežvakuju moje meso, dok me najzad ponovo ne ispljunu na pločnik, ostavljajući samo bezobličnu masu. Posmatrale su i upravljale histeričnim, besmislenim jurišanjem kojim se ponovo dobija naklonost i ulaz u njihova usta. Iscedile su živote da bi održale svoju božansku lepotu. Jedna ikona zaustavila je moj korak. Oči su me uvlačile dublje i dublje, zvukovi okoline postajali su tiši, pružao sam ruke i bio spreman da ponudim svoje meso naoštrenim zubima. Kap kiše pala mi je na čelo između očiju i prekinula trans. Gledao sam zbunjeno oko sebe, nisam uspevao da prepoznam gde sam se obreo. Prozujala mi je mušica ispred oka i pošao sam za njom.

Jurio sam za mušicom, na trenutke gubio bih je iz vida pa je ponovo pronalazio. Teško je bilo pratiti je, masa ljudi išla je u suprotnom pravcu i otežavala prolaz. Probijao sam se gurajući ljude oko sebe, posrtao i padao, znao sam da moram da je stignem po svaku cenu. Kada sam je napokon sustigao ona je iščezla, a ja se našao sam na čistini. Oko mene širilo se bezgranično polje. U sred polja uzdizao se zeleni stub stvarnosti, probijajući granicu vida. Gledao sam na gore. Vetrovi su hujali sa svih strana, mesec je kroz oblake širio svetlost i prosipao senku stuba po polju, spajala se sa mojom i gubila u daljini. Bio sam potpuno prekriven. Pošao sam putem senke. Uspinjući se senkom stuba, koračao sam u sve gušći mrak, korak je postao nesiguran, opipavao sam preda se, ali tek kada bih dalje kročio, tlo se pružalo pod nogama. Svaki dalji korak značio je raskidanje sa ovozemaljskim, sa onim što mi je vezivalo telo i pokretalo čula, slike prošlosti smenjivale su se iza mojih leđa, slike svih prošlih rađanja i propadanja,

detinji sjaj iz očiju i poslednji osmeh pred otkrivanjem nepoznatog, mirise i zvukove kovitlao je vetar i duboko usađivao u zemlju, kao seme za nove stubove stvarnosti koji će se izdizati, probijati nebo i pokazivati put budućim otelotvorenjima. Tamo gde mi je prošao korak, izdizala se trava, prostrana i večna, tamo gde mi je prošao korak sada je sloboda. Pogled nije mogao probiti mrak preda mnom. Zatvorio sam oči i prepustio se krvotoku da me vodi prateći talase podzemnih voda.

Gong se oglasio, otvorio sam oči. Voda mi je bila do kolena, bila je hladna i tekla je sporo. Iz unutrašnjeg džepa izvukao sam cigaretu i šibicu. Prizvao sam idejotvorni plamen, na bljesak sam poslednji put prepoznao svoje lice pod vodom, pa sam zatim pogledao nizvodno, bio sam miran, uspevao sam da gledam, čak i ponešto da vidim, oprošteno mi je učinjeno i ono što ću tek učiniti. Dim se širio oko mog tela i dezintegrisao oblik, dok sam u sebi ponavljao drevnu mantru za uništenje ega : „Ja Misao, Pokret, Reč, Stvoren. Ja Stvaran. Ja začet, započet, rođen, oglođen. Ja Živ. Ja se pravim, krivim, kvarim, krvarim. Ja Mlad. Ja odvažan, važan, lažno snažan, snažno lažan. Ja Prazan. Ja uz ivicu, ispeglan, uređen, sređen. Ja Haos. Ja uplašen, zastrašen, paralisan, nepokretan. Ja Miš. Ja zapaljiv, vatren, izgoreo, pepeo. Ja Dim. Ja Drvo, Vetar, Oblak, Tih. Ja Mir...” Kiša se oslobodila iz oblaka i raspršila dim, duboko uranjajući duh u tokove beskrajne reke. Cigareta je pala i nastavila da pluta po površini nizvodno...

Mačka se probudila, nakostrešila je svoju dlaku, kri-veći kičmu u širok luk. Istegla je vilicu i iz usta ispljunula savršeno narandžasto sunce ka nebu.